finder intet mere bekvemt liggende Sted end Kastellet. Gaar vi derhen, vil Godstrafiken komme fuldstændig bort fra Vesterbro. Det er saa simpelt og ligefremt at udføre, at et Barn begriber det: ved Hjælp af et Par Lokomotiver føres Godsvognene over Nørrebro og Frederiksberg Stationer til og fra Kastellet — det er det Hele! Maaske det vil blive nødvendigt at udvide de to Stationer, men det er jo ingen Ulykke, det vil ikke skabe Bekostning, som det er værd at tale om! Nej, ikke værd at tale om, mine Herrer! Thi det er jo netop det bedste ved mit Forslag, at det er saa billigt. Gaar min Plan i Orden, saa har vi en Udbetaling paa fem Millioner i alt (Bevægelse) — ikke en Øre mere! Ja, mine Herrer! vi kan være saa flotte, som vi blot nogenlunde kan forsvare at være: det vil være os umuligt at komme ud over de fem Millioner! (Munterhed.) Hr. Ingerslev vil give Dem en Banegaard for 25 Millioner — jeg giver Dem en for 5 Millioner, og jeg paastaar dristigt, at min er mindst dobbelt saa god som Ministerens! (Munterhed). Det er tyve Millioner spart — de er da ogsaa værd at tage med. (Stor Munterhed.) Jeg synes nok, at denne Sag fortjener en grundig Overvejelse. Thi De maa jo vel forstaa, at faar vi først én Gang gravet os ned i Hullet ude paa den anden Side Vesterbrogade, saa kommer vi aldrig op igen! (Stor Munterhed.)

Hr. Andersen taler derefter om Kystbanen. Han sætter ikke stor Pris paa den, men han er klar over, at vi slipper ikke fri for den. Han vil derfor gaa med til den, hvis Hr. Ingerslev vil gaa hjem med det Forslag, han har mødt med, og komme igen med et nogenlunde ædrueligt Forslag (Munterhed). Han vil ikke være med til at give seks Millioner Kroner for den Stump Bane.

Hr. Andersen vender sig derefter igen til de kjøbenhavnske Banegaardsforhold, idet han slutter sin Tale med disse Ord:

— Der maa gøres Noget — det indsér jeg, og jeg forstaar, at der maa handles hurtigt, thi Forholdene er nu mere end uheldige. Men det kan aldrig blive saa galt, at vi gaar hen og smider 25 Millioner Kroner bort til en Foranstaltning, der kan udføres langt forstandigere og helt fyldestgørende for fem Millioner! (Bevægelse.)

Derefter taler endnu d'Hrr. *Andreas Sørensen*, Kapt. *W. Dinesen* og *Ingerslev*. Hr. Sørensen hører Ingen paa; Kapt. Dinesen slaar et kraftigt Slag for sin Kæledægge, Kystbanen, og Hr. Ingerslev replicerer — paa Grund af, at den borgerlige Middagstime er slaaet — meget kort til d'Hrr. Andersen og Dinesen.

Jens Nielsen.

Forbryderens Liv og Karakteristik.

—o—

Saa har endnu en Gang i dette Land Øksen skilt et Menneskes Hoved fra Kroppen. Jens Nielsen har faaet sin Vilje: han er bleven udryddet af det Samfund, som han hadede.

Vi skal i faa Træk søge at skildre denne Forbryders Liv og Karakter.

Sin Fader har han aldrig kendt, og han har aldrig haft noget Hjem. Moderen var Tjenestepige; hvem der var hans Fader, herskede der nok nogen Tvivl om: Jens var nærmest hvad man i vulgær Tale kalder et *Andelsbarn*. Men den Karl, som havde mest Udsigt til at maatte bløde med Alimentationsbidrag, gjorde sig usynlig, da Drengen blev født, og Barnet »kom paa Sognet«.

Han blev *Omgangsbarn*. Snart var han i Pleje hos én Familie, snart hos en anden — han fik aldrig Tid at knytte sig til Nogen og saa' kun den samme Armod allevegne.

Endelig kom han i Pleje hos et Par gamle Indsidderfolk, som ikke selv havde Børn, og som synes at have behandlet Drengen godt. Og det er værd at lægge Mærke til, at mens han var hos disse Folk, artede han sig vel, blev Numer ét paa Skolebænken og regnedes i det Hele for en flink og godt begavet Dreng.

Men saa en Dag rapsede han, Sognefogden fik det at vide og gik til Politimesteren, og Jens fik Ris paa Raadstuen.

Man véd at fortælle om, at han tog sine Ris med tørre Øjne og sammenknebne Læber. Og fra den Dag kom Trodsen op i ham. Han stjal atter og fik atter Ris. Han blev ubændig og haard overfor sine Foresatte, naar de vilde revse ham, og hans Jævnaldrende var bange for ham.

Saa blev Sogneraadet enig om at anbringe ham paa Landerupgaard. Det var jo en Opdragelsesanstalt, og Jens Nielsen trængte højlig til Opdragelse.

Men det var for sent. Han, som var vant til at føjte frit om og gøre gale Streger, fandt sig ikke i den Tugt og Tvang, som her blev paalagt ham. Han stak Ild paa Anstalten — dels »for at hævne sig paa Inspektøren«, dels for mulig under Forvirringen, som Branden skulde foraarsage, at slippe bort. Det lykkedes ham ikke. Han gentog Forsøget — og man blev, forstaaelig nok, ked af at have ham paa Anstalten. Han blev udskrevet som uforbederlig.

Saa besluttede Sogneraadet at spendere Penge paa Jens Nielsen for at faa ham til Amerika. Man mente, at dette alligevel blev det billigste.

Jens Nielsen var henrykt ved Tanken om at skulle over Atlanten: »det var« — har han en Gang sagt i et Forhør — »den lykkeligste Time i mit Liv, da jeg fik at vide, at jeg skulde til Amerika!«

Men Jens Nielsen blev kun tre Maaneder derovre. Han fik intet Arbejde, havde Intet at leve af — og da han havde gjort den Erfaring, at det var lettere at stjæle i den gamle Verden end i den ny, bjærgede han sig ombord paa en Damper, der gik til London.

Her i Verdensstaden mente han, at der sagtens maatte kunne falde noget af til ham — paa ærlig eller uærlig Vis. Men det gik ikke saa let, som han havde tænkt. I nogle Dage strejfede han sulten omkring i Londons Gader, og Nætterne tilbragte han under aaben Himmel.

Men sin Sult vilde han have stillet. Og *Hævn vilde han have over det Samfund, som lod ham sulte.* Det er saadanne Tanker, der har besjælet Jens Nielsen i hans *store Forbryderøjeblikke*: Det var bestandig, syntes han, Samfundet og Autoriteterne, der havde Uret overfor ham, og som *forfulgte* ham. Han vilde rodse dem, ligegyldig ved hvilke Midler — han vilde ikke give Afkald paa sin *simple Menneskeret.*

Saa var det, at han stak Ild paa Londons Dokker. Næppe har han vel tænkt sig, at Branden skulde faa et saa uhyre Omfang, som Tilfældet blev . . . men intet Øjeblik synes han at have fortrudt sin Gærning, tværtimod!

Han har med Stolthed set paa sit kolossale Ødelæggelsens Værk. Hans Hjærte har banket højt, da han saa' Flammerne vokse og brede sig — — og han har følt sig som Centrum i en Verdensstads Interesse, da han som rolig Tilskuer saa London i Bevægelse under Branden, saa de Titusinder af Mennesker fra alle Sider strømme ud mod det Ildhav, som var hans, den ene Mands Værk!

Det er ikke blot Noget, man kan slutte sig til af Forbryderens Karakter.

Som man véd flygtede han kort efter Branden i London med et Skib til Kjøbenhavn. Ildskæret stak ham endnu i Øjnene, og næppe var han kommen i Land, før han ude i Valby paany lavede Fyrværkeri efter fattig Lejlighed. Den ene Gaard efter den anden brændte ned — og endelig lykkedes det at faa Gærningsmanden fat.

Under Forhørene blev det ikke Dommeren vanskeligt at konstatere, at Valby-Mordbrænderen var identisk med Forbryderen fra Londons Dokker. Og da det først var konstateret, lagde Jens Nielsen ikke Skjul paa sin Stolthed over at have udført den verdensberømte Daad. Ogsaa senere har han ved flere Lejligheder udtalt sig om sin *Bedrift* som Noget, ingen Dansk endnu havde kunnet vise Mage til . . . Han følte Stolthed paa Fædrelandets Vegne!

Saa kom han i Tugthuset — for 16 Aar.

I Begyndelsen arbejdede han paa Fællesstue. Men den berømte Mand syntes, at der paa en mindre behagelig Maade blev taget særlig Hensyn til ham; han fattede Had til en Betjent, som havde ham under Opsyn — og en Dag forsøgte han at slaa ham ihjæl.

— Jeg kan jo dog ikke faa det være, end jeg har det, sagde han. Og der bliver jo ikke mere halshugget her til Lands.

Foreløbig fik han at føle, at det kunde blive adskilligt værre. Medens man i Retten procederede hans Sag, fik ham dømt til Døden og benaadet, blev han selv anbragt i en Enecelle under stræng Bevogtning.

Dette synes at have opirret ham i højeste Grad. Ofte har man i Tugthuset hørt Udbrud af hans Had til Autoriteterne og først og fremmest til Justitsministeren, som havde bestemt, at han saaledes skulde stænges inde.

— Hvis jeg nogensinde kom ud fra Tugthuset, vilde det første, jeg gjorde, være at myrde Justitsministeren! har han flere Gange sagt.

Men da han havde ringe Udsigt til at faa sin Blodtørst stillet paa Hr. Nellemann, valgte han sig en af hans Underordnede til Offer.

Det første Mordforsøg fandt Sted i December 1884. Allerede i August næste Aar var det, at han slyngede en Mursten, som han møjsommelig havde pillet ud af Cellens Væg, i Ansigtet paa den Betjent, der bragte ham Mad. Det var hans bestemte Hensigt at dræbe ham, men han blev overmandet.

I seks—syv Aar sad han nu i Enecelle, før han atter forsøgte at skille et Menneske ved Livet. Det er ikke uinteressant at se, hvorledes han under den *strænge Bevogtning* har kunnet skaffe sig Mordvaaben i Hænde.

Da hans Sag sidst var for i Højesteret, forevistes der et Instrument, som lignede en mægtig Syl. Det var Hanken af et Zinkkar, hvori han fik sin Mad. Han havde brækket den af og i Dage og Uger rettet den ud og slebet den spids paa Muren. Og det oplystes, at man *ganske naturligt* ikke havde lagt Mærke til, at Karret var kommen hankeløs ud fra Cellen, eftersom mange af disse Zinkkar i Tidens Løb havde mistet Hankene!

Imidlertid benyttede Jens Nielsen, som man vil erindre, til sit sidste Mordforsøg et Bordben, som han havde brækket af Bordet i sin Celle. Men de nærmere Omstændigheder herved vil være i saa frisk Minde, at de ikke behøver at gentages.

— — Medens de første Forsøg paa at myrde utvivlsomt var dikteret af Had, er det lige saa sikkert, at sidste Gang Jens Nielsen svang Mordvaabnet, skete det med den bestemte Tanke:

— Jeg vil af med Livet. De skal blive tvunget til at henrette mig.

Opholdet i Enecellen var efterhaanden bleven ham uudholdeligt. Atter og atter vendte han tilbage til det samme: Blot de dog vilde skille mig af med Livet!

— — —

Det er allerede sagt, at Jens Nielsen i Drengeaarene viste sig at være godt begavet. Fattigvæsensbørn plejer ikke at udmærke sig i Skolen; naar da Jens Nielsen, skønt han ikke egentlig hang over Bøgerne, kunde være den Flinkeste, vidner det om ualmindelige Ævner.

Men ogsaa hans senere Liv har Eksempler at opvise, som peger i samme Retning. I Højesteret undrede man over de udmærkede Breve, han havde skrevet, og som blev forelagt Dommerne; baade Formen og Indholdet tydede paa, at den Mand, der havde skrevet dem, var bedre begavet end de Fleste.

Hans trodsige og ubændige Natur i Forening med den fuldstændige Mangel paa retledende Opdragelse er det, som har avlet hos ham det Had til Samfundet, der i de senere Aar var det Centrale i hans Tankegang, og som gjorde ham til det Menneske, han var indenfor Fængslets Mure.

Der var kun ét Menneske, overfor hvem han synes at have næret blidere Følelser. Det var hans eneste Søster. Til hende skrev han nu og da under sin Fængselstid; et af de sidste Breve til hende blev skrevet for nogen Tid siden. Han meddelte hende heri bl. A. at han i Arbejdspenge havde samlet sig 30 Kr. — og han gjorde saa Testamente for disse 30 Kr.

— Hvis jeg nu — hvad jeg haaber — bliver henrettet, skrev han, vil de 10 Kr. gaa med til min Begravelse. De andre 20 skal Du have. Du skal bruge dem til at købe Bøger for, men Du skal lade dem indbinde stærkt og solidt, for Du skal have dem hele Dit Liv til Erindring om mig.

I en Efterskrift til Brevet stod der:

— Jeg saa gærne, at det blev Bøger med Billeder i.

. . . Formodenlig har hans Tanke, da han føjede denne Linje til, været: Saa tager hun oftere Bøgerne frem og blader i dem . . . og mindes mig.

Som vi igaar meddelte, blev der faa Timer før Henrettelsen gjort Eksekution i Jens Nielsens 30 Kr., og de gik alle med — til Udlægsgebyrerne.

Dermed var kuldkastet den Dødsdømtes *Testamente* — — som maaske indesluttede Udtrykket for de sidste venlige Følelser, han har næret!

Plutus.

Gennem Landet.

Ansvarlig: *C. Th. Zahle.*

—o—

Politiken i Landet

Om Valget i Odder telegraferes der til os fra R. B.:

Valghandlingen varede i 6 Timer. Derefter blev Gaardejer *Chr. Leth Espensen* valgt ved Kaaring.

Den skriftlige Afstemning gav følgende Resultat: De moderate *Bjørnbakkere* sejrede med 945 St., der faldt paa *Espensen*. Grundtvigianerne fik imidlertid en meget betydelig Minoritet, idet der afgaves 532 St. for *Jens Nielsen*, Sander. Socialdemokraternes Kandidat, Redaktør *Harald Jensen* fik 153 Stemmer.

Det er os endnu ikke bekendt, om det gamle Højre har stemt paa *Espensen* eller *Jens Nielsen*, eller muligvis har været i samme Situation som Æslet, da det stod mellem to Knipper Hø.

•

Venstres Folkeblad vil vide, at der indenfor en Del af Højre er stærk Stemning for at opfordre den gamle Højremand, Kaptejn *Friis*, til at stille sig i Ruds-Vedbykresen.

Paa Mødet i Dag vil Bestemmelsen blive truffen.

Et Vælgermøde i Ruds-Vedbykresen som iforgaars Aftes afholdtes i Kirkehelsinge maatte ifølge R. B. paa Grund af den store Tilstrømning holdes i en Lade. Der var omtrent 350 Mennesker tilstede. Amtsraadsmedlem Jørgen Larsen, Kirkehelsinge blev valgt til Dirigent. Foruden de to Valgkandidater deltog Folketingsmændene Jensen Toustrup og L. Rasmussen i Forhandlingen, der varede godt 3 Timer. Der foretoges ikke nogen Afstemning.

Jens Nielsens Henrettelse.

—o—

I Fangens Celle.

En let gennemsigtig Taage hvilte igaar Morges over Horsens, da Byen vaagnede, og da Alle spurgte: Skal Henrettelsen finde Sted idag?

Over Markveje og Stier ilte formummede Skikkelser, Mænd, Kvinder og Børn op til Fængslet, hvis graa Mure en halv Fjerdingvej fra Byen hæver sig over nogle Smaatræer, hvis gule Løv lyste i det diskrete Halvmørke.

Fængslet er bygget i en Firkant, indenfor hvilken der igen findes fire sammenbyggede Fløje. I den vestlige af disse, i Kældercellen, sov Forbryderen, der om et Øjeblik skulde lide Døden.

Om Aftenen Kl. 5 havde han faaet Fangernes sædvanlige Maaltid, der bestaar i Brød og koldt Kød fra Middagen. Efter derpaa at have drukket en Kop varmt Øl Kl. 8 oprullede han sin Køje (en almindelig Skibskøje) og lagde sig til at sove den Søvn, der gik forud for den evige. Ved Titiden modtog han et nedenfor nærmere omtalt Besøg og forlangte derpaa at faa Lekture, men intet Evangelium. Vedkommende gav ham da fire-fem Bind af „Dansk Folkemagasin", som han bladede igennem. Da de saa ind til ham ved Tolvtiden, laa han atter i sin Køje, tilsyneladende i en tryg Søvn.

Sejstrups Forberedelser.

En af de Første, der var paa Benene i Tugthuset, var Hr. Sejstrup og hans Rakkerknægt. I et Materialskur havde Bøddelen sin fra Kjøbenhavn medførte Blok samt sin Økse. Disse Redskaber bar han nu ind i den vestlige lille snævre Gaard.

Denne Gaard, der er 40 Alen lang og 25 Alen bred, er paa de 3 Sider omgivet af 4 Etages Fængselslænger, hvis tilgitrede Vinduer giver Gaarden et uhyggeligt Udseende. Man vilde vanskeligt kunne finde mere passende Kulisser til en Tragedie.

Henover Gaarden, der ellers bruges til Kuloplag, var der om Aftenen strøet et Læs gult Sand. Midt i dette Sand anbragte Bøddelen og Rakkerknægten nu den medbragte Blok.

Denne Blok er af Form som en afskaaret Kegle. Af Udseende minder den om et spidst Skæppemaal. Den er rødmalet og kan altsaa ikke plettes af den Dræbtes Blod. Fra Blokkens ene Side ned mod Jorden lægges der en Planke, som Forbryderens Legeme skal hvile paa. I Forlængelsen af Planken paa den øverste Flades modstaaende Side findes der en lille Fals, hvori den Dødsdømte i udstrakt Stilling lægger Hagen. Over Delikventens Ryg og Nakke spændes Bøjler, der holdes fast ved Kroge. Foran Falsen er en Blikkop, der er anbragt saaledes, at den kan opfange det afhugne Hovede. Sejstrup, der havde kastet Frakken, eftersaa nøje alle disse Ting ved Lys. Derpaa lod han Rakkerknægten hente en Trækasse, bag hvilken han stillede Øksen. Kl. 5 havde Bøddelen alt i Orden.

Rettens Folk.

Kl. $5^1/_2$ marscherede en Politistyrke op fra Raadstuen til Fængslet. Betjentene, der var iførte almindelige kjøbenhavnske Politibetjentuniformer, blev indladte gennem Portnerboligen og ført op i Fængslets saakaldte Retssal, der er beliggende i Fængslets indre Gaard. Her afventede de Borgmester *Lendrops* Ankomst.

Samtidig voksede de Nysgærriges Antal udenfor Fængslets Hovedindgang. Ialt var vel 3—400 Mennesker forsamlede, da Borgmesteren Kl. 6,5 kom kørende i en Landauer og, ledsaget af sin Fuldmægtig, cand. jur. *Lund-Andersen*, begav sig op i Retssalen, hvor han hilste paa det ventende Politikorps. Saavel Borgmesteren som hans Fuldmægtig var i Uniform.

Fulgt af Fængslets Inspektør, Kapt. *Bache*, samt af 4 Betjente og et Par Fangevogtere, der med raslende Nøgleknipper skred i Forvejen, begav Borgmesteren sig derpaa fra Retslokalet over mod den vestre Fløj. Vejen gaar igennem en Labyrint af Gange, der ideligt spærres af tilgitrede Døre. Længst mod Vest i denne vildsomme Fløj findes der en Vindeltrappe, som Betjentene siden Attentatet paa *Brandstrup* betragter med en hemmelig Gru. Vindeltrappen fører nemlig ned til den

Dødsdømtes Celle.

Foran hans Dør har i den sidste Tid bestandig staaet 2 Mand paa Vagt. De rettede sig nu og mældte Borgmesteren at Fangen tilsyneladende havde sovet mindst 4 Timer. Af et og andet sluttede de imidlertid, at det maaske ikke forholdt sig rigtig med hans Søvn. Derpaa stak de Nøglerne i Døren og aabnede for de Ankommende.

Ved den raslende Lyd rejste Jens Nielsen sig halvt op i sin Køje og saa sig omkring, tilsyneladende med Ro. En Slutter holdt en Lygte op for hans Ansigt. Der var ingen Bevægelse at spore i hans Træk.

Han steg derpaa, saa godt hans Lænker tillod ham det, ned af Køjen, og stillede sig foran Gangvagten, der havde taget Plads bagved Køjen og hurtigt rullede denne sammen. „Tiden er forhaanden", sagde Borgmesteren. „Bered Dem til at dø".

Der opstod et Øjebliks Tavshed, indtil den Dødsdømte med usikker Stemme svarede: „Jeg véd, at jeg er dømt til Døden, men jeg troede ikke, at det skulde ske saa hurtigt".

Derpaa forlod Borgmesteren og hans Folk den Dødsdømte, der roligt satte sig paa sin Briks. Klokken var da 6,20. Indtil han blev afhentet Kl. 7,10 sad han rolig og tankefuld paa sin Briks.

Han ytrede ikke noget Ønske om at faa andre Forfriskninger end et Par Stykker Smørrebrød, som blev bragt og spist. Han sad derpaa tavs og stirrede ud i Rummet.

Fangens Tanker.

Udefra fikserede man Fangen skarpt. Hvad mon han tænkte paa i denne Stund? Da Fængslets gamle Overlærer *Loft* den foregaaende Aften var kommet hjem og havde lagt sig i sin Seng, blev han greben af Gru ved Tanken om, hvad der skulde ske den næste Morgen. Han stod op og gik med Bibelen i sin Haand til Fængslet, hvor han søgte Fangen. Det gjorde et stærkt Indtryk paa denne, da den gamle ranke Mand med det lange hvide flagrende Haar pludselig stod over for ham, hævende Bibelen mod Himmelen, idet han raabte: „Imorgen, Jens, skal Du staa til Regnskab for den retfærdige Guds Domstol!" Da segnede Forbryderen i Knæ og syntes tæmmet, men et Minut efter raslede han igen med Lænkerne og rettede sin Ryg.

Ved Ellevetiden forlod den gamle Lærer Loft ham. Hans sidste Ord var: „Gud frelse din genstridige Sjæl."

Fangen tænkte øjensynlig ikke paa denne Samtale. Han spurgte flere Gange sine Vogtere, om der var kommet Brev til ham fra hans Søster, der bor i Jyderup. Til hende havde han nemlig skrevet for et Aars Tid siden, men ikke faaet Svar. Grunden hertil var, at hans Brev blev liggende hos Overfængselsinspektør *Ammitzbøll*. Det indeholdt nemlig ikke andet end de raaeste Skældsord mod Gud og Mennesker. Fra Søsteren var der intet Brev. Derimod havde en Metodistpræst *Jacobsen*, som for nogle Aar siden søgte at paavirke ham, tilskrevet ham et Farvel. Jens Nielsen læste imidlert'd kun de første Par Linjer af Sjælesørgerens Brev.

Omkring Skafottet.

Imidlertid var Borgmester Lendrop atter kommet op i Retssalen, hvor han gav sine Betjente den sidste Ordre, og derpaa, fulgt af disse, begav sig ned i Gaarden.

Følget bestod af Politimester *Lendrop*, Politifuldmægtig *Lund-Andersen*, Overbetjent *E. Eriksen*, Politibetjentene Nr. 3 *Hansen*, Nr. 5 *Matthiesen*, samt 6 Opsynsbetjente. Hertil sluttede sig senere en bleg, sygeligt udseende Mand, Fængslets Læge, Dr. *Winde*, og Fængslets Præst Hr. *Haffstrøm*. Dette Selskab samt Bøddelen og Rakkerknægten var de eneste, der i selve Gaarden skulde overvære Halshugningen.

Men medens denne lille Kres af Mænd nu stillede sig omkring Blokken, saaledes at de allesammen vendte Ansigterne mod den Dør, fra hvilken Delinkventen skulde komme, blev der pludseligt livligt indenfor de høje mørke Fængselsmures Gittervinduer. Det var Fangerne, der under Ledelse af Inspektøren Kapt. *Bache* blev anbragt paa deres Pladser. I et af Midtervinduerne nærmest Jorden bemærkedes *Philipsens* blege Ansigt. Han havde modtaget Ordren med den ydre Ligegyldighed, han sædvanlig bærer til Skue under sit Fangeliv i Horsens Tugthus.

Da alt var bragt i Orden, og der var bleven dødsstille i Gaarden og bag Væggene, gav Borgmesteren et Tegn, hvorpaa Sejstrup trak Frakken af og lagde den henover den tidligere omtalte Trækasse, saaledes at Klædningsstykket dækkede Øksen. Derpaa aabnedes den vestlige Dør, og alle Blikke rettedes mod

Den Dødsdømte.

Staaende dér mellem 4 store Fangevogtere syntes han lille som et Barn. Han var ligbleg, og hans uredte Haar gav ham et forvildet Udtryk. Han var iført Fangedragt: graa Trøje, kort Vest, Knæbenklæder, graa Strømper og Filttøfler, som han selv havde lavet. Saa snart han traadte ud, lod han sit Blik søge op over Murene, hvorfra en svag Mumlen røbede den Interesse, hvormed hans Kamerater stirrede ned paa ham. Sluttelig fæstedes hans Øje op mod Tagskægget, hvorfra nogle Haandværkere, der tilfældigt reparerede et Ventilapparat, nysgærrigt hængte ud over Tagskægget. Det varede længe, før hans Øjne slap det, der aabenbart interesserede ham mest: Tilskuerne. Og man tager vistnok ikke fejl, naar man formoder, at det var en frygtelig Skuffelse for ham, at Henrettelsen ikke foregik midt i en uoverskuelig Menneskemængde. Der var Utilfredshed i hans Blik, da han sænkede det fra Fængslets Mure, og da han saa paa de i Gaarden staaende Herrer, var det med et Udtryk af Foragt og Trods.

Hans Hænder var bundne paa Ryggen med et stærkt Bastreb, hvilket ikke syntes at genere ham i hans Gang.

Han gik let, næsten elastisk hen og stillede sig foran Borgmesteren, der holdt nogle Aktstykker i sin Haand. Han stod nu lige tæt ved Blokken, som han dog ikke syntes at ænse. Ingen bemærkede hos ham den pludselige Lammelse, der griber franske Delinkventer, i det Øjeblik, de ser Guillotinens blanke Kniv.

Men som sagt: Sejstrup havde gemt Øksen under Frakken.

De sidste Ord.

Idet Borgmesteren øjensynlig vilde til at tale, kom det til et Optrin, som imellem de Tilstedeværende vakte en usigelig Bestyrtelse.

Pastor Haffstrøm, der hidtil havde holdt sig i Baggrunden, traadte nemlig hen til Fangen og sagde til ham i en stærkt bevæget Tone:

„Nu er Din sidste Time . . ."

Fangen hørte ikke mere, før han som stukket af en Giftsnog sprang i Vejret, smuttede imellem to Betjente og løb 7—8 Skridt til Siden, idet han raabte med en hæs Røst: *Jeg har intet at tale med Dem om, ti!*

Dette pludselige Udbrud forskrækkede Forsamlingen, navnlig Rakkerknægten, der ængstelig trykkede sig op ad Muren. Kun Sejstrup bevarede sin Ro og greb til Øksen. Hvad vilde der ikke kunnet være sket, om Jens Nielsen havde sønderrevet Bastbaandene og grebet Bødlens skarpe Vaaben — —

Præsten, der var bleven ligbleg, nærmede sig igen og sagde: „Maa jeg da bringe Dig en Hilsen fra Din Søster". Herpaa gav Jens Nielsen intet Svar, men han blev først rolig, da han med sine blodunderløbne Øjne saa, at Præsten fjærnede sig og opgav videre Forsøg.

Borgmesteren traadte nu frem for Fangen, bredte sine Papirer ud og læste med høj Røst Underrets-, Overrets- og Højesteretsdommen, der alle 3 sluttede med at dømme ham til Døden.

Oplæsningen tog $3^1/_2$ Minut. Klokken var nu bleven 7,14, og det første spage Lysskær dæmrede i Østen, da Borgmesteren højtideligt sagde: „Nu før Deres Livslys slukkes, spørger jeg Dem, om De vil høre Præstens Ord."

Jens Nielsen (højt): „Nej".

Borgmesteren (idet han lagde sine Hænder paa Fangens Skuldre): „Saa Gud være med Dem da. Farvel!"

Jens Nielsen: „Tak Hr. Borgmester og — Farvel!"

Borgmesteren (til Bødlen): „Vil De gøre Deres Pligt!"

Bødlens Gærning.

Tiltrods for det alvorlige i Situationen lykkedes det Hr. Sejstrup for et Øjeblik at give Handlingen et vist komisk Præg. Sejstrup, der ligesom den ængstelige Rakkerknægt var i civil Dragt, bukkede sig nemlig høfligt mod Jens Nielsen og sagde: „Vær'saa artig"! —

Og Jens Nielsen, der stod ved sine Ønskers Maal, lod sig ikke det sige to Gange. Han formelig sprang hen til Planken, lagde sig paa langs, sprællede lidt med Benene for at komme rigtig op, og trykkede derpaa Hagen ned i Falsen. For Bødlen, der ikke havde givet Fangen Bind om Øjnene, var der ikke andet at gøre end at lægge Bøjlerne om hans Nakke. Det var et Hundrededels Minuts Værk.

Der herskede i Gaarden en Stilhed som paa Bunden af en dyb Brønd. Fangen laa udstrakt med Ryggen opad, rolig som en Mus. Hans ene Filtsko var faldet ned paa Jorden, og mekanisk tog en Betjent den op og holdt den i sin Haand, medens alle Øjne, rundt om op over Murfladen og helt op til Tagskægget kun saa' en eneste Ting, en hvid Stribe: Delinkventens mellem 2 Jærnbøjler fremstrakte Hals.

Og langsomt over denne Hals hævede sig en vældig bred, blinkende Økse, faldt pludselig og overskar et Hovede fra en Krop. Klokken var 7,15. Den Lyd, der hørtes, lød, som naar man slaar en vaad Svamp mod en Væg — saa hørte man en svagt klingende Metallyd. Det var den halvtredje Kvarter lange halvrunde Æg, der besindigt blev trukket gennem Skaaret. Hovedet faldt i Blikkoppen og trillede derfra videre ned i Gruset.

Det afhuggede Hovede.

Hverken fra Hovedet eller fra Halspiben kom der ret meget Blod. Nogle faa Draaber drev ned ad Blokken, men udslettedes af dens røde Farve. I Kroppen bemærkedes ikke andre Trækninger end en let Rysten i Fødderne, da Hovedet faldt. Fingrene, der var bundne bag paa Ryggen, var synlige for Alle. De Nærmeststaaende troede at se de to Tommelfingre langsomt lukke sig og aabne sig igen som 2 Foldeknive, men det var i hvert Fald en ubetydelig Bevægelse. Endnu roligere var Ansigtstrækkene. Hovedet laa i Gruset paa venstre Side med Næsen nedad. Med Hovedet var fulgt et Stykke af Kraven samt $2^1/_4$ Tomme Hals. Besynderligt var det, at det næsten ikke blødte. Der var kun et Par Draaber Blod at opdage i det gule Grus.

Sejstrup tørrede imidlertid sin Økse af med en hvid Klud, og løsnede Bøjlerne fra den døde Krop. Hans Rakkerknægt, en Malersvend med Kunstnerslips og Polkahaar, rørte sig ikke ud af Stedet, og selv havde Sejstrup erklæret ikke at ville tage Hovedet op og lægge det i Kisten, da denne Rakkergærning ikke er ham paabudt i hans Instruks. Spørgsmaalet blev i dette Tilfælde løst derved, at 6 Fanger traadte ind ad Gaardens nordre Port. De medbragte en almindelig sortmalet, fladtrykt Kiste, i hvilken de lagde Kroppen og derpaa Hovedet, det sidste mellem den Afdødes Ben. Endelig vendte Borgmesteren sig til Tugthusvagtmesteren og sagde: „Eksekutionen er endt. Jeg overleverer Dem Liget. Vil De foretagne det Fornødne".

Fangerne bar derpaa Kisten ind i det nærliggende Kapel.

Efter Henrettelsen.

Umiddelbart efter Eksekutionen forrettede Pastor Hafistrøm Jordpaakastelsen i Kapellet. Samtidigt redigerede Borgmesteren i Retssalen et Iltelegram til Justitsministeriet. I dette Telegram meddeltes kort og godt, at Eksekutionen havde fundet Sted. Fangerne, af hvilke mange var besvimede, førtes derpaa igen til deres Celler, og Borgmesteren, der synlig var glad over at Dagens Begivenhed nu tilhørte Historien, satte sig i sin Vogn for at køre hjem.

Udenfor Fængslet havde der imidlertid samlet sig et meget stort Antal Mennesker, der trængte paa og nu og da truede med at gennembryde Politikæden. Til denne Menneskemasse holdt Borgmesteren fra Vognen følgende Tale:

„Eksekutionen er forbi. Loven er sket Fyldest. Forbryderen har lidt sin Straf. Alt er, Gud være lovet, gaaet godt. Nu beder jeg Dem gaa roligt hjem (og derpaa til Betjentene): Vil De splitte Mængden!"

Klokken var da $7^1/_2$. Det var bleven højlysDag. Fra nære Landsbyer ringede Kirkeklokker dæmpet gennem Taagen.

Pastor Haffstrøm.

Umiddelbart efter Eksekutionen aflagde vi en Visit hos den bekendte Fængselspræst, Hr. Haffstrøm, hvem vi traf i hans Hjem, der findes i Inspektørboligen foran Fængslet. Hr. Haffstrøm, der er en mørkhaaret, mørkskægget Mand paa ca. 40 Aar, har tidligere været Landsbypræst et Steds i Jylland. Efter *Mazanti*-Affæren fik han for ca. 7 Aar siden sin nuværende Stilling, i hvilken han er bleven bekendt som Forfatter og Journalist. Han modtog os med stor Forekommenhed og udtalte følgende om Jens Nielsen:

„Han var en Usling og en Pjalt. Det er Skade, at man efter at have forsøgt alt ikke ogsaa har forsøgt at give ham den eneste Straf, han havde Respekt for, nemlig legemlig Straf. Man har forkælet ham her i Fængslet. Drivfjedren til alle hans Handlinger var Forfængelighed. Han har rimeligvis ønsket at dø paa et Skafot for at kunne vise sig som Helt for Mængden. At han ikke fik denne Tilfredsstillelse, har været ham en stor Skuffelse."

Sluttelig meddelte Pastor Haffstrøm, at han agtede at skrive en Bog om den forhærdede Synder.

Begravelsen.

Da Mørket om Aftenen hvilede over Horsens Tugthus, aabnedes den nordre Port, og en simpel Arbejdsvogn kørte langsomt ud ad Vejen. Paa Vognen stod en flad sort Kiste, uden Krans og Blomst. Det var den Henrettedes Baare.

Følget bestod af en Betjent i Uniform. Uden at Nogen bemærkede Ligtoget, drog det langsomt bag om Byen op til den ny Kirkegaard, i hvis østlige Hjørne et Par Graverkarle stod beskæftigede paa Bunden af en Grav.

Derned sænkede de Jens Nielsen, og da de var færdige og havde stampet Jorden fast ovenpaa ham, stod de længe og stirrede paa Graven, endnu grebne af Rædsel over alt det, de havde hørt om dette Menneske, hvis forvildede Sjæl omsider havde fundet Hvile.

Ignotus.

Special-Telegram

fra vor Berliner-Korrespondent.

Berlin, d. 9de Novbr.

Regeringspressen om Bismarck.

Som paa Kommando har hele Regeringspressen hidtil ikke ytret et eneste Ord i Anledning af *Bismarcks* seneste Udtalelser. I Dag endelig gaar *Reichsbote*, der skal være det Blad, der læses mest ved Hoffet, hæftig løs paa ham. Denne Statsmand *honoris causa* kan med sit svækkede Syn ikke overskue den ny Situation, skriver *Reichsbote* og fortsætter saaledes:

Da *Bismarck* blev afskediget, udbrød han: „Man kan tage mit Embede fra mig, men ikke berøve mig min Statsmandsklogt!" Desto værre oplever man altfor ofte, at Ordsproget: Den, Gud giver et Embede, giver han ogsaa Forstand, ogsaa gælder, naar det vendes om. Som Regel mister de mest fortjente Mænd deres sunde Blik og Omdømme, naar de afskediges fra deres Embede.

Til Syvende og Sidst mundede hele *Bismarcks* Politik ud i en Situation, hvori han var nødt til at regne med Muligheden af en Krig med dobbelt Front, hvad han ogsaa selv tilstod paa Rigsdagen i 1888. Nu siger han, at en fin Politik kunde forskaane Tyskland for en Krig med dobbelt Front, og dog har han ifølge sin egen overnævnte Tilstaaelse ikke selv kunnet spille dette fine Spil. Med tydelig Henpegning til den Række af Afskedigelser af Diplomater, der endnu under *Bismarck* var i udenrigsk Tjeneste, som har fundet Sted i den sidste Tid, fortsætter *Reichsbote*: Til Bedømmelse af den politiske Situation i Øjeblikket mangler han de Orienteringsmidler, som efter hans egne tidligere Udtalelser kun kan erholdes ad Embedsvejen. Hans Venner er ikke mere ansatte i Diplomatiet, og han erfarer ikke længer, hvad der foregaar i Regeringens snævrere Kres. Sit Kendskab til Dagens Begivenheder maa han øse af Bladene, og dette undskylder og forklarer paa en Maade, at han mere og mere synes at tabe Blikket for Nutidens store Spørgsmaal.

Naar han nu udsaar Had og Kiv, saa skader han kun Treforbundet, til Gavn for Tysklands Fjender ved Seinen og Newaen.

I Modsætning til *Reichsbote* tier alle de andre officiøse og officielle Blade bomstille. Man antager, at *Caprivi* ikke anser det for passende at svare i Pressen, men agter at imødegaa Bismarcks Angreb i Rigsdagen.

Fra anden Side meddeles det i et Provinsblad, at Kejseren har givet Grev *Caprivi* sit Samtykke til Militærlovforslaget med følgende kølige Ytring: Se nu, hvor langt De kan komme med det. Talrige høje Militærpersoner var Modstandere af det, og Finansminister *Miquel* har trukket sig saa meget tilbage fra *Caprivi*, som hans Embede tillader ham.

Miquel skal heller ikke have gjort noget som helst for at lette Rigsskatssekretæren *Maltzahn* Arbejdet med at forfatte en Finansplan til Dækning af de med Hærlovforslaget forbundne Omkostninger.

— — —

Reichsbotes ovenstaaende Udtalelser illustrerer vistnok temmelig nøje den Stemning, der raader blandt Kejserens nærmeste Omgivelser.

Kjøbenhavn.

(Ansvarlig: *Viggo Adler*).

Kjøbenhavn, d. 9. Novbr. 1892

Folketinget. Møde idag Kl. 1. Dagsorden: Fortsat Debat om Hr. Ingerslevs Statsbanelov. 1ste Behandling af: Lov om to Baner i Nordjylland, Lov om Bane fra Aalborg til Hadsund, Lov om Jærnbane fra Aars til Svendstrup.

— Til Debatten idag om Statsbanevæsnet er der kun indtegnet én Taler: Hr. Kaptejn *Madsen* — men der kommer nok flere. Blandt de andre Herrer, der sandsynligvis tager Ordet idag, nævner vi: *Gad, Hammerich.*

Betænkning. Folketingets Finansudvalg har afgivet Betænkning over Hr. Estrups Lov om Bortsalget af Trollesminde og Faurholm. Udvalget indstiller enstemmigt at vedtage Loven uforandret.

Kjøbenhavns liberale Vælgerforening. Ved Mødet iaften i „Phønix", Walkendorfsgade 13, vil Folketingsmand *J. Frederiksen* holde Foredrag istedetfor Hr. *Henning Jensen*, der ved Sygdom er forhindret. Efter Foredraget diskuteres i den mindre Sal, medens der danses i den store Sal til Kl. 2. Se iøvrigt omst. Annonce.

En døende Opera. Vor Stockholmskorrespondent telegraferer iaftes: Stockholms Opera trues for Øjeblikket af en Krise, for hvilken der — idetmindste for Øjeblikket — ikke kan tænkes nogen Løsning. Operaens nuværende Chef har nemlig erklæret, at Virksomheden ikke kan fortsættes længere, hvis der ikke indflyder yderligere pekuniær Hjælp. Og Borgerrepræsentationen har idag forkastet et Andragende om at bevilge 30,000 Kroner.

Derimod bevilgedes i samme Møde Penge til Opførelse af et offenligt Slagtehus og Ordning af Kødkontrollen.

Udvalget for de kjøbenhavnske Handelsforeninger. Delegerede for de samvirkende kjøbenhavnske Handelsforeninger i et Antal af henved 100 var Mandag den 7de November samlede i Haandværkerforeningens Lokale.

Formanden Grosserer *Eskild Salomon* bød Velkommen: Indtil for faa Aar siden var den store Halvdel af den kjøbenhavnske Handelsstand, der repræsenteredes gennem Handelsforeningerne, uden noget fælles Bindeled og havde derfor Vanskelighed ved at komme til Orde, naar Spørgsmaal stod paa Dagsordenen, der berørte Standens Interesser. I Erkendelse af Samarbejdets Nødvendighed paa mange Omraader oprettedes da i sin Tid „Det staaende Udvalg for de kjøbenhavnske Handelsforeninger" som en foreløbig Institution, der skulde lede Samarbejdet. Man var nu samlet for at fastslaa den endelige Form for Sammenslutningen. — Derefter forelagde Formanden Udvalgets Forslag til Dannelse af „Kjøbenhavns Handelsforeningers Fællesrepræsentation", der efter Forslaget dannes af samtlige deltagende Foreningers Bestyrelser.

Efter at Vedtægter og Forretningsorden var gennemgaaede, vedtoges Forslaget, hvorved Forsamlingen stiftede Fællesrepræsentationen.

Bestyrelsen bestaar af Foreningernes Formænd, d'Hrr. Blomsterhandler Viggo Alstrup, Fabrikant J. Bjørnbak, Urtekræmmer S. Fischer, Cigarhdlr. Carl Henriksen, Grosserer N. Th. Høyer, Vinhdlr. Joh. Jansen, Møllermester J. Th. Lichtenberg, Grosserer N. Nielsen, Købmand G. V. E. Nielsen, Glas- og Porcelænshdlr. J. P. Nielsen, Læderhdlr. Chr. Næsted, Vinhdlr. Conrad Rømer, Grosserer Eskild Salomon og Manufakturhdlr. Alf. Tesløw.

Efter at Bestyrelsen havde konstitueret sig, valgtes derefter til Fællesrepræsentationens Formand Grosserer Eskild Salomon, til Næstformand Grosserer N. Th. Høyer og til Sekretær og Kasserer Blomsterhandler Viggo Alstrup. Til Revisorer valgtes Grosserer P. C. Thomsen og Manufakturhandler Jul. Paulsen.

Bognyt. *Trier og Voss*: Vor Ungdom. 5te Hæfte. (Philipsen.)
Carl Behrens: Forfatterskabet til Guldaasen. (Høst.)
Einar Aas: Sjæleliv og Intelligens hos Dyr. 2det Hæfe. (Gad.)
V. C. Topsøe: Slagne Folk. 2det Opl. (Forlagsbureauet.)

Et Spørgsmaal. Paa Toldreformforeningens Repræsentantmøde i Sommer vedtoges det enstemmig til Efteraaret at indgive en Adresse til Rigsdagen om den hurtige Fremme af en Toldreform med Henvisning til — hvad Direktør *S. Hauberg* udførlig begrundede — at selv en Nedsættelse af al Beskyttelsestold til 10 pCt. af Værdien kun vilde gaa udover (allerhøjst endog) 3 pCt. af Befolkningen.

Hvor stikker denne Adresse?

Hvorfor er den ikke endnu fremkommen?

Skulde den maaske lige i Øjeblikket komme til Ulejlighed?

Skulde det maaske ikke passe visse Herrer at faa Kravet om en frihandelsvenlig Toldreform frem?

Un curieux.

Mund- og Klovesygen. *Slagelse*, den 8de November. (R. B.) Mund- og Klovesygen er udbrudt paa Hovedgaarden *Gyldenholm*, tilhørende Hofjægermester Ch. de Neergaard. En større Del af Besætningen er angreben. Professor Bang ventes til Gaarden.

Om Børneundervisning. Lærer A. A. *Vodder* holdt iaftes i sit Skolelokale i Fredericiagade et Foredrag om »Undervisningens Grundelementer«. Hr. Vodders Princip er, at man fremfor alt skal tage Børnene med det Gode og lære dem at forstaa, hvad Undervisningen i hvert enkelt Fag er *værd* for dem, samtidig med, at man gør den tiltrækkende og fornøjelig. Man skal ikke blot tilfredsstille deres Videlyst, men ogsaa deres Virkelyst, og her er det, Sløjden gør sin gode Nytte.

Overfor de smaa Børn, som ikke kan lave Træarbejder, benytter Hr. Vodder Leret; og idet Børnene laver de talrige smaa Genstande fra det daglige Liv, tjener denne Beskæftigelse tillige som Anskuelsesundervisning.

— — Vi havde igaar Formiddags Lejlighed til at se Børnene i Virksomhed med deres Lerarbejder, og det tog sig overmaade fornøjeligt ud. Ved Borde, som Hr. Vodder selv har konstrueret, og som er meget praktiske, sad de Smaa og lavede de nydeligste Ting; og de var grumme optaget af Arbejdet. Det vilde føre for vidt at forklare Fremgangsmaaden; men det Hele gaar iøvrigt meget nemt, og der produceres af de smaa Barnehænder Sparebøsser i Form af Huse, Dukkemøbler, smaa Køkkenrekvisiter, Tændstikholdere og mangfoldige andre Ting.

Hr. Vodder synes paa den smukkeste Maade at føre sine gode Teorier ud i Praksis.

„Kvinden og Samfundet" Nr. 9 er udkommet og indeholder bl. A.: Stener Grundtvig: Kvinden som Forbryder. S. Magelssen Groth: Annie Besant. Anna Charlotte Leffler, Hertuginde af Cajanello. Vore unge Piger.

Offenligt Møde. Vi henleder Opmærksomheden paa omst. Annonce fra »Guldkuren« paa Amicivej, hvor Assistent Rasmussen og Læge Kyhl vil tale.

Industriforeningen. Iaften Kl. $8^1/_2$ præcis holder Hr. Professor, Dr. phil. *E. Løffler* Foredrag: Den første Jordomsejling (Slutning). Dørene lukkes, naar Foredraget er begyndt.

Tinglæste Ejendomssalg. Grosserer A. G. Hassing og Enkefru J. Tetens har mageskiftet Nr. 35 og 35 A i Griffenfeldtsgade og Nr. 43 i Store Kongensgade af Værdi 150,000 Kr. og 55,000 Kr.

Konditor W. F. Schneider har tilskødet Sadelmagermester O. T. Hansen Nr. 14 i Klosterstræde for 28,000 Kr.

Overretssagfører V. Richter har tilskødet Snedkermester J. Petersen Grundene Nr. 1500, 1501 og 2151 i udenbys Klædebo Kvarter for 10,368 Kr.

Telegrammer

til POLITIKEN.

(Ritz. Bur.)

—o—

Trontalen i Bryssel.

Bryssel, 8de Nov. Trontalen i Anledning af Kamrenes Aabning idag udtaler, at den væsenligste Opgave for Parlamentet i denne Samling vil være Behandlingen af Forslaget om en Forandring af Forfatningen. Kongen er overbevist om, at den reviderede Forfatning vil fremtræde som et Resultat af Kamrenes Enighed og Visdom og medføre et virkeligt Fremskridt. Trontalen fortsætter derefter: »Forholdet til de udenlandske Magter er tilfredsstillende og viser vedvarende en gensidig Tillid. Maasbefæstningerne er nu fuldendte og vil sætte Belgien istand til paa bedste Maade at opfylde de Pligter, der følger af dets Nevtralitet, og som Landet er fast besluttet paa aldrig at svigte.« Trontalen henleder endvidere Opmærksomheden paa den Hindring for Handelens og Industriens fulde Udvikling, som fremkaldes ved et strængt Toldbeskyttelsessystem; Regeringen vil stadig vie denne Sag sin særlige Opmærksomhed. Rigets finansielle Stilling er tilfredsstillende. Resten af Trontalen beskæftiger sig med Forbedring af Arbejdernes Kaar.

Stemmeretsbevægelsen i Belgien.

Bryssel, den 8de November. Garnisonen, Politiet og Brandvæsnet er konsignerede. Fire Batterier er kørte op foran Kongens Palads.

Gent, den 8de November. Iaftes drog omtrent 2000 Deltagere i Stemmeretsmøder gennem Gaderne under revolutionære Demonstrationer. Politiet huggede ind med blanke Vaaben og afgav Revolverskud; Demonstranterne forsvarede sig med Stokke og allehaande itubrudte Genstande. Beredent Gendarmeri spredte Mængden.

Bryssel, 8de Nov. Store Arbejderskarer er idag dragne gennem Bryssels Gader, syngende Marseillaisen og Carmagnolen. Da Kongen og Dronningen kørte til Kamret, hilstes de med Raabet »Leve den almindelige Stemmeret!«

Lüttich, 8de Nov. Borgmesteren har forbudt enhver Art af Møder eller Demonstrationer idag.

Stemningen i Bryssel.

Bryssel, den 8. Novbr. Kongens Kørsel gennem Gaderne forløb roligt. Socialisterne hilste Kongen med Raabet: »Leve Kongen!« og afsang Marseillaisen, medens de udstrøede Sedler med Paaskrift: »Leve den almindelige Stemmeret.« Der foretoges flere Arrestationer paa Grund af antimonarkistiske Udraab.

Valgene i Italien.

Rom, den 8de November. Fra de 508 Valgkrese foreligger der nu 503 Resultater af Valgene. Der er valgt 325 Tilhængere af Regeringspartiet, 101 af Oppositionen, dels Radikale, dels Tilhængere af *Nicoteras* Parti og 16 Løsgængere. 61 Omvalg bliver nødvendige.

Ministerkrise i Ungarn.

Pesth, d. 8. Novbr. *Szapary* har indgivet sin Demission, som Kejseren har modtaget og samtidig overdraget det hidtidige Kabinet den midlertidige Ledelse af Forretningerne. Efter Forlydende agter Szapary ikke at overtage nyt Kabinet.

Tonkin-Spørgsmaalet.

Paris, den 8de November. Deputeretkamrets Møde interpellerede Regeringen om Situationen. Understatssekretæren for Kolonierne tegnede Situationen som tilfredsstillende og oplæste et Telegram fra den kommanderende, der meldte at Grænsedistrikterne var næsten rensede for Pirater. pessimissistiske Rygter, der de offenlige Arbejder, udtalte de var uberettigede, og *Lanessar* besad Regeringens 231 Stemmer mod 191 rets Dagsordenen, der billigede gens Erklæringer.

Deputeretkamret om

Paris, den 8de Nov. Deputeretkamrets Dagsorden *Reinach* Eksplosionen paa Uro). *Birnis* (Højre) beskyldte gen for Svaghed. Minister klærede, at Regeringen vilde mod saaeanne barbariske uden Barmhjærtighed opfordre Borgere til at modkæmpe slige ske Teorier og udtale sig mod dem, der vilde omstyrte staaende med saadanne Midler og Afbrydelser). Dr. demokrat) fremhævede, at ikke havde noget med skaffe. Derpaa indbragtes til Dagsordenen og til Slutning med stor Majoritet en Dagsorden udtaler Misbilligelse mod den Udaad og Tillid til Regeringens vaagenhed.

Eksplosion paa en Politistation

Paris, den 8 November. To Politibetjente fandt i Kl. $11^1/_4$ i Avenue de l'Opera Carmauxminekompagniets Lokale Bombe af Form som en tjentene tog Bomben op og til Politistationen i Rue des fants. Medens man her Bomben, eksploderede den Politibetjente dræbtes paa blev haardt kvæstet, og der betydelig Skade paa Bygningen.

Retssagen mod Panamaselskabets Ledere.

Paris, 8de Nov. »Agence erfarer: Efter ny Oplysninger der gav Anledning til Undersøgelsen Panamaselskabets Ledere, vil følgelse mod disse ikke finde Sted.

Smæld og Smil

(Ansvarlig *C. Hjorth-Clausen*)

—o—

Bjørnstjerne Bjørnson rejser Gang i Begyndelsen af Vinteren for at opholde sig dér i længere

*

Dr. *Frithjof Nansen* er afrejst for efter Indbydelse at holde geografiske Selskab om sin Nordpols

*

I Anledning af en Kritik over bruchs *Das heilige Lachen* er der for Majestætsfornærmelse mod af Hamborgs »Generalanzeiger« witz.

*

I Foraaret solgte *Alexandre Dumas* værdifulde Malerisamling; i disse han solgt sin Bolig i Avenue de Køberen, Ferdinand Dreyfus, i Besiddelse af et af de smukkeste Hoteller i Paris, et Hotel, der med ligesaa stor Smag som Komfort etagen ligger bl. A. Spisestuen og Modtagelseskabinet; paa første Sal luksuøst monterede Boudoirer tomme Billedgalleri og paa anden Allerhelligste, den berømte Forfatters værelse og Soveværelse.

For femogtyve Aar siden 120,000 Fr. Dumas har faaet for det. Han vil nu trække sig sin Landejendom i Marly og hold i Paris nøjes med en i Rue de Wagram.

*

Da i Lørdags Morges en Dame i Antwerpen *Franz Romlauts* sammen Ven var paa Vejen til sit Hjem overfaldet af fire Banditer, der Jorden med en Jærnstang, og i Kontanter, Diamanter til 36,000 Fr., Guldur og Kæde fra hen lykkedes det at undslippe.

Overfaldet fandt Sted i Hovedgader; ikke destomindre Tyvene sporløst.

*

Jærnbaneulykken ved Byen land skyldtes, efter hvad der er bleven oplyst, Signalvogteren *mes*. Den stakkels Mand fortalte rerne løb ham ned over Kinderne 1. November havde mistet sit Barn gæves bedt Stationsforstanderen om fritaget for Nattetjenesten. Alt gik til Kl. 12½ og Holmes havde signaliseret Toget fra Middlesborough saa faldt han i Søvn, udmattet vægelse, og, mens han sov, fandt Sted.

*

En Juvelrejsende, Repræsentant Firma i New York, blev forleden Rejse i Jowa overfalden i Jærnbane en fræk Røver, der fyrede sin Revolver Ansigtet paa ham, bemægtigede sig ædle Stene — Værdi: 15,000 Dollars sprang af Toget, medens det var i Røveren er endnu ikke fanget.

*

Etsteds oppe i Norge lever profet, en sygelig Mand, der, lige var Barn, har kunnet mærke, naar var nær forestaaende. Hans slige Tilfælde siges at staa i et hold til Brandens Størrelse.

Paalidelige Folk — Folk, der brug ikke lyver mere, end de for Gud og Mennesker — paastaa dens Forudsigelser aldrig er slaaet

*

Giraffer synes at være standere af en altfor vidtrækkende tion. Nede mellem Bagamoyo og de saaledes Telegrafvæsnets Skræk Giraf kommer lidt sent hjem og sikker paa Benene, hænder det den løber mod Telegraftraadene dem. Det kan naturligvis ske for værre er det, naar en Flok Giraffer leden uden anden Grund end bryde Civilisationens Værk tager dede Meter Ledningstraad i bortfører dem langt ind i Landet.

Det bør i denne Sammenhæng at hverken Aber eller Flodheste indladt sig paa den Slags Narrestreger.

Teater- og Musik-

—o—

Fru *Secher* er bleven temmelig syg — Blodkar i Halsen er sprungen Følge deraf er hendes Rolle i Drengen Pellegrino — bleven Frk. *Caroline Aagaard*.

*

Fra idag af og til paa Søndag Kasino bogstavelig Dag og Nat paa *bus*. Fredag og Lørdag Aften holdes ralprøver.

Dagmarteatret opfører Gang *Man dør ikke af Glæde*, Akt af Fru de Girardin.

Stykket gaar sammen med *Syge*.

*

Egentlig skulde *Den godmodige* Aften væregaaet over Dagmarteatret Førsteopførelsen er imidlertid Søndag, da Hr. *Liebmann* for svag.

*

Hr. Johan Kellers Skuespil udkommer paa Andreas Schous Forlag tidig med Opførelsen paa Dagmarteatret.

Fru *Anna Petterson-Norrie*, hernede paa sit sidste Vers for vender maaske tilbage til Folketeatret Maaned. Næste Sæson har